

HALLOWEENMOORD OP DE CAMPING

HALLOWEENMOORD OP DE CAMPING

Chris van de Wijgaert

Noorderkempen Cosy Crime Press

Titel: *Halloweenmoord op de camping*

Reeks: Kempense Dorpsdetectives – Deel 1

Auteur: Chris van de Wijngaert

Genre: Misdaadroman - Vlaamse cosy crime

ISBN paperback: 9789083665016

ISBN EPUB: 9789083665009

Uitgave: Eerste editie, maart 2026

Uitgever - imprint: Noorderkempen Cosy Crime Press

Plaats van uitgave: Wuustwezel, België

Website: www.cosycrime.be

Contact: info.contact@cosycrime.be

Copyright © 2026 Chris van de Wijngaert

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn producten van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, berust op toeval.

De foto's van de fictieve personages kan je zien op onze website cosycrime.be onder de rubriek "Meet & Greet". Dat helpt, om je meteen in te leven in het verhaal.

Voor Linda,
Mijn lieve echtgenote

Voor Jirko en Yana,
Onze schat van een zoon
en onze parel van een schoondochter

Samen maken zij mijn leven gelukkig.

Inhoud

- 1 - Proloog
- 2 - Donderdag 29 oktober
- 3 - Vrijdag 30 oktober
- 4 - Zaterdag 31 oktober
- 5 - Zondag 1 november
- 6 - Maandag 2 november
- 7 - Dinsdag 3 november
- 8 - Woensdag 4 november
- 9 - Donderdag 5 november
- 10 - Vrijdag 6 november
- 11 - Epiloog

1 – PROLOOG

‘Ik weet wie het gedaan heeft! Ik weet het!’ Benny, ons kleinzoontje van negen, huppelt triomfantelijk rond de tafel. Hij stopt zijn dansspasjes en kijkt mij aan met een ernstig maar guitig gezicht. Zijn ogen flikkeren boosaardig als hij het geheim ontsluit.

‘Het was de professor, in de bibliotheek en hij deed het met de moersleutel! Zeker weten!’

Hij blijft enthousiast ja-knikken, om zijn ontdekking nog meer kracht bij te zetten. Met zijn handen op zijn heupen en op z’n tenen staand, maakt hij zich zo groot mogelijk, om nog meer overtuigingskracht uit te stralen.

Ik speel verbazing en zeg: ‘Maar Benny toch, ben je er wel heel, *heel* zeker van?’

Dat levert een diep verontwaardigde blik op. Hij beeldt nu met veel passie de moordenaar uit en zwaait met een denkbeeldige moersleutel boven zijn hoofd. Aan zijn mime te zien is die wel minstens zo zwaar en zo lang als een telefoonpaal.

‘Natuurlijk ben ik zeker. Zo deed-ie dat, *pats*, recht op de poep van Dr. Black!’

‘Ja maar, Benny, je gaat toch niet dood van een slag met een moersleutel op je achterwerk?’

‘Dr. Black wel! Hij was héél erg geschrokken! Hij zag die slag niet aankomen en *pats!* Dood. En hij hield er nog een blauwe plek aan over ook.’

Ik kijk Noëlla aan en we proesten het allebei uit. Wat een fantasie heeft ons klein blond krullenbolletje toch. We applaudisseren luidruchtig en enthousiast, wat zowaar bedankt wordt met een elegante buiging van onze kleine *Hercule Poirot*. En toppunt van al, hij blijkt nog de juiste oplossing gevonden te hebben ook.

Later op de week, toen er zich een écht drama ontwikkelde op de camping, heb ik nog vaak teruggedacht aan dit leuke en gezellige familiemoment in onze warme, knusse stacaravan. Helaas was de

realiteit op dat moment minder gezellig en knus. Dit onschuldige misdaadspelletje heeft mij doen nadenken over hoe dun de scheiding soms is tussen fictie en realiteit.

2 - donderdag 29 oktober

“Camping Noordzeezicht in Lombardsijde, uw vakantieparadijs aan zee” lees je op hun website. Hier begint het verhaal eigenlijk al fout. De zee ligt voor wie goed kan stappen minstens een half uur ver weg en ja, toegegeven, als je er bent, dan heb je wel degelijk zicht op de Noordzee. Over dat “vakantieparadijs” zijn de meningen verdeeld. Bij “paradijs” stel je je toch wuivende palmen en heupwiegende schoonheden voor, die je met een gouden glimlach bedienen op je wensen.

Dat ligt hier net even anders. Als je als argeloze toerist zwevend op wolkjes van paradijselijke verwachtingen aan de receptie komt, dan heb je veel kans op een onthaal in de stijl van: *“Voor wat is ‘t? Een week? Geboekt? Neen? Volzet. Dag.”*

Oké, ik overdrijf. Liliane Schoenens, onze 37-jarige slanke, stijlvol geklede, alleenstaande moeder van een receptioniste, is over het algemeen zeer professioneel, vriendelijk en voorkomend. Maar er zijn zo van die dagen... Ik begrijp haar zelfs een beetje. Ze werkt al jaren aan het onthaal, maar haar takenpakket is stelselmatig uitgebreid. Ze doet nu ook de administratie én de boekhouding erbij. Ze heeft dit lange tijd loyaal en zonder klagen gedaan, maar de werkdruk is intussen onhoudbaar geworden. Ze maakt fouten, werkt overuren en voelt zich uitgeput. Als je op zo een dag als campinggast voor haar staat aan de balie, tja, dan heb je pech.

Haar vraag om versterking is herhaaldelijk genegeerd. Ze had nochtans een concrete en vrij goedkope oplossing voor haar probleem.

Haar dochter, net afgestudeerd als boekhoudster, is gemotiveerd en beschikbaar. Liliane stelde voor om haar tijdelijk in dienst te nemen, zelfs deeltijds of op proef. Ze ziet dit niet als nepotisme, maar als een praktische oplossing voor een nijpend probleem. Bovendien kent haar dochter het bedrijf via haar en zou ze snel ingewerkt zijn.

Maar dat weigerde Marc Van Loo, de campinguutbater resoluut:

“Geen nepotisme in dit bedrijf! We nemen geen familieleden aan. Punt uit.”

Dat schoot bij Liliane natuurlijk in ’t verkeerde keelgat. Want: “Hij vergeet zeker dat zijn stiefdochter en haar man de kantine openhouden. Zijn neef werkt hier als nachtwaker en binnenkort komt er nog een andere aanverwant in dienst voor het groenonderhoud. Van nepotisme gesproken!”

Dat brengt mij naadloos bij het fenomeen Marc Van Loo, de 58-jarige campinguitbater. Dat is “een écht *pateeke*”, zoals ze in Vlaanderen in de volksmond zeggen. De vergelijking met een romig gebakje slaat niet alleen op zijn ietwat kalende, corpulente uiterlijk maar ook op zijn autoritaire, arrogante houding.

Sommigen verdenken hem ervan zijn uiterlijk te cultiveren om dit imago van ongenaakbaarheid te versterken. Hij doet geen moeite om zijn buikje te verbergen, hij draagt als ego□ versterker bijna dag en nacht een overmaatse zonnebril met blauwe spiegelglazen en gaat steeds gekleed in casual merkkledij, “*flashie*” sportschoenen en dito shorts. Alles straalt “Ik heb het gemaakt in ’t leven” en empathieloze dominantie uit. Sommige kampeerdere noemen hem wel eens spottend “de Koning van de Camping”.

Zijn e-step is zijn troon op wielen. Hij rijdt ermee rond als een despoot. Hij stopt abrupt bij sommige willekeurig gekozen standplaatsen, klaar om zijn onderdanen die er vertoeven, de kampeerdere dus, een paar hatelijke opmerkingen toe te snauwen: over hun gras dat niet kort genoeg gemaaid is, over het onkruid dat ze dringend moeten wieden, over hun hond die te veel lawaai maakt. Dat laatste tot daar gelaten, daar kan ik nog inkomen. Hij heeft nog wel meer eigenaardige kantjes, de Koning van de Camping en een niet volledig onbesproken verleden, wat later zal blijken.

Voor ik het verhaal begin van het verschrikkelijke drama dat zich hier in de afgelopen week afgespeeld heeft, toch eerst nog iets over het gewone leven op Camping Noordzeezicht. En over ons, de bewoners van een stacaravan.

We zijn met tien op de camping. Tien trotse eigenaren van een twaalf meter lange chalet op wielen, verzameld in één straatje, netjes op een rij. Wij zijn wel eigenaar van de stacaravan, niet van het perceel, dat we per jaar huren.

De rest van het terrein staat vol met gewone toercaravans al dan niet met een wintervaste voortent. Dat zijn jaarplaatsen zoals wij er een hebben, plaatsen die eveneens per volledig kalenderjaar verhuurd worden, maar met een lagere aantrekkelijkheidsscore. Daarnaast telt de camping een minimaal aantal vrije plaatsen voor gewone kampeerders: campers, toercaravans en tenten. Die blijven een paar dagen of een paar weken en verdwijnen dan weer naar andere vakantiebestemmingen.

De meeste van onze burens en wijzelf ook trouwens, zijn “geüpgraded” van een gewone jaarplaats met toercaravan naar een comfortabele stacaravan.

Voor ons, luxebeestjes, is het gedaan met de viezigheid van het shitbakje van de WC, dat je moet gaan legen in het chemisch toilet van het sanitair blok. Gedaan met een douche waarvoor je het reservoir vooraf moet vullen met eigenhandig aangezeuld water in jerrycans. Nu hebben we een vaste keramieken toiletpot die we gewoon kunnen doorsjassen, en een ruime douchecel met warm stromend water *à volonté*.

We hebben een volwaardige keuken, een ijskast met diepvriezer, microgolfoven, bakoven, kookplaat op inductie of gas en een niet te versmaden afwasmachine. We hebben een ruime leefruimte met een gezellige knusse, comfortabele zithoek, een eetkamer met tafel en stoelen voor zes of meer, twee slaapkamers én sommige van ons, neusje van de zalm: een airco!

Wat moet een simpele kampeerder méér hebben om jaar in jaar uit een prettige vakantie te beleven? We voelen ons daarom niet beter dan de andere kampeerders en we zijn dat ook niet. Maar we worden met z'n tienden wel als de elite van de camping aanzien. Soms met een begrijpelijke negatieve na-ijver, soms uit frustratie omdat andere aspirant-kopers het aantrekkelijke aanbod van de huur van een dergelijk perceel niet op tijd hadden zien aankomen.

Om al deze redenen en ook omdat we het zelf amusant vinden, gaat ons straatje over de tongen als de “*Petite Avenue Louise*”, verwijzend naar een *poepsjieke* boulevard in Brussel.

Een camping is en blijft een minikosmos, een staal van de samenleving in zakformaat, met een vergelijkbare demografische doorsnede qua leeftijd en ook qua sociale status en inkomen.

De residenten van de stacaravans voldoen perfect aan dit maatschappelijk doorsneemodel: van een werkloze arbeider tot een befaamde arts, van een jong koppel van startende ondernemers, dromend van mooie toekomst waarin ze rijk zullen zijn, tot een weduwe die berustend toekijkt op wat ooit was en niet meer terug kan komen.

Dat is wat Monique Rommens van caravan 315 overkomen is. Ze is weduwe geworden door een triest voorval. Monique is een volslanke schoonheid van 48 met kastanjebruin haar, meestal opgestoken in een knot. Ze is zachtaardig, empathisch en door iedereen geliefd. Ze is het moederfiguurtje van ons straatje en ze staat voor iedereen klaar om te helpen. Wie zich een beetje depri voelt krijgt een warme knuffel en een stukje versgebakken appeltaart. Is je gootsteen verstopt? Monique lost dat wel even op. Maar als ze alleen is, dan is ze vaak zelf depri en bedroefd. Dat schrijnende gemis in je leven kan je even verdoven terwijl je druk bezig bent, maar het is altijd aanwezig.

Haar echtgenoot Luc Leonardi overleed vorig jaar in de zomer. Geen gewone doodsoorzaak overigens. Hij stierf na een paar dagen aan de gevolgen van een slangenbeet. Op de camping nog wel. Monique vermoedt dat het reptiel ontsnapt is uit het terrarium van Marc Van Loo. Die heeft zo'n ding staan in zijn kantoor. Er zit een Afrikaanse boomslang in. Een ongelooflijk giftig beest. Een echte mensendoder, omdat het gif heel subtiel zijn destructieve werk doet. In het begin zelfs zonder dat het slachtoffer goed beseft wat er aan het gebeuren is.

Zo verging het ook Luc Leonardi. Hij was aan het werken in zijn moestuintje. Hij had net wat nieuwe potjes peterselie en bieslook geplant.

Terwijl hij zo bezig was tussen de plantjes in zijn tuintje, voelde hij iets wegglijpen langs zijn benen. Hij besepte toen niet wat het was. Hij dacht waarschijnlijk aan een muisje of een schichtig ratje. Hij voelde wel een prikje, maar gaf er verder niet veel aandacht aan. Wespensteek of zo, dacht hij. Wie denkt er op dat moment aan de beet van een giftige Afrikaanse boomslang... *in Lombardsijde!* Het gif van die boomslang werkt langzaam en de symptomen van de vergiftiging uitend zich als onschuldige dingen zoals een bloedneus, vermoeidheid en verward gedrag. De dood treedt meestal pas in na een paar dagen.

De huisdokter van Luc Leonardi stelde een foutieve diagnose: “Het zal een beginnend zomergriepje zijn of gewoon wat overwerkt. En ja, een bloedneus, misschien wat te heftig de neus gesnoten? Niets om je zorgen over te maken.”

Met een voorschrift voor een ontstekingsremmer, een koortswerend middel en het advies voldoende rust te nemen, werd hij naar huis gestuurd. Het uitblijven van het toedienen van antigif had tot gevolg dat Luc Leonardi vier dagen na de beet overleed. Dat was geheel onverwacht en dus verdacht. Pas na een autopsie werd *post mortem* vastgesteld dat slangengif de doodsoorzaak was.

Monique denkt dat Marc het ontsnapte reptiel na de dodelijke beet tijdig heeft kunnen opsporen en vangen, vooraleer de ontsnapping aan het licht kwam. Marc heeft dit nooit aangegeven of bevestigd. Hij werd wel ondervraagd, maar de politie kon niets bewijzen. Hij ging vrijuit.

Monique aanvaardt dat niet en wil nog steeds verder onderzoek en uiteindelijk: gerechtigheid. Ze zegt: “Marc moet en zal schuld bekennen en zijn verantwoordelijkheid opnemen voor de dood van mijn man.”

De toekomst zal uitwijzen of dat ook zo zal gebeuren.

Uit dit alles blijkt dat we ook de scherpe, duistere en dramatische kantjes van de échte samenleving weerspiegeld zien in ons mini-paradijsje. Toch blijven we komen. Omdat de zee zo dichtbij is. Omdat

de stacaravan ons tweede thuis is. Omdat de burens, hoe verschillend ook, een soort hechte gemeenschap vormen. En, toegegeven, ook omdat we de investering in ons vakantiehuisje willen laten renderen. Marc met zijn onvoorspelbare kuren moeten we er noodgedwongen bijnemen. We zijn al blij als hij ons gewoon met rust laat. Maar zelfs dan zorgt zijn beleid voortdurend voor spanningen in 't straatje.

Ja die spanningen lopen met momenten hoog op. Soms zijn ze, zoals dat heet, "te snijden". Gisteren, woensdagmiddag, was het bijna letterlijk zover. Hoewel, het was niet écht fysiek geweld, geen opzet, gewoon een stom accidentje. Marc kwam aansjezen op zijn beruchte e-step, net op het moment dat Sylvia Mertens van caravan 321 de straat overstak. Hij tegen de vlakke, zij geschrokken de haag in.

Dan blijkt dat in een crisissituatie, als het er echt op aankomt, warme menselijkheid toch sterker is dan de afkeer van iemand. Dat geldt alleszins voor Sylvia. Marc had een flinke schaafwonde op zijn hand. Sylvia heeft dat vakkundig ontsmet en er een gigantisch pleister op gelegd. Incident gesloten.

"Als ik beesten kan verzorgen, kan ik jou ook wel even oplappen," had ze gezegd. Zij is immers dierenverzorgster in de ZOO van Planckendael, waar ze olifanten onder haar hoede heeft. "Marc of een olifant, er zit niet veel verschil op," zei ze nog schamper tegen Erik Blondeel van caravan 316 die getuige was van het voorval.

Het leek wel een beetje vreemd dat zij zo spontaan en vlotjes hulp aanbood. Zij en Marc zijn nu niet bepaald dikke vrienden, wel integendeel. Eerlijk gezegd kan ze zijn bloed wel drinken in plaats van het te stelpen.

"Het was net of zij stond hem op te wachten om pas dan de straat over te steken," zei Erik me later over dit voorval, in een gesprek aan de toog.

Een andere keer was het *wel* bijna menens en scheelde het niet veel of Marc kreeg rake klappen. Jean Lotens van caravan 318 is normaal gezien een vriendelijke oude man van in de tachtig. Hij en zijn echtgenote Tanja Teirlinck zijn een gepensioneerd koppel, rustige

levensgenieters, die houden van een aperitiefje en een glaasje wijn bij het middageten. Ze hadden vroeger een goed draaiend café in Turnhout, maar zijn er gezien hun leeftijd, mee gestopt. Ze hebben twee hondjes, Yorkshire terriërs, die ze beschouwen als hun kinderen.

Jean was zijn haag aan het snoeien. Net op dat moment kwam Marc Van Loo met een kniptang de omheining van Jean doorknippen om ze eigenhandig af te breken. Jean was razend en vroeg of hij helemaal gek geworden was.

“Ik ben het beu Jean. Hoe vaak heb ik je niet gezegd dat énkél omheiningen met *zwarte draad* toegelaten zijn. De jouwe heeft *groene draad* en dat moet hier dus weg!” Jean werd lijkbleek en alle stoppen sloegen door. Hij had zijn haagschaar nog in de hand en haalde stevig uit om er Marc een oplawaai mee te geven.

Gelukkig kwam dokter Depuyt van caravan 322 net voorbij en die kon het ergste voorkomen.

“Nooit gedacht dat een doorgaans rustig man als Jean, plots zo agressief en gewelddadig kon worden. Maar ja, als de omstandigheden extreem zijn, is de kans groot dat elk normaal mens de zelfcontrole verliest over zijn of haar daden.” Dat zei dokter Jan later tegen mij en Noëlla tijdens een aperitiefmomentje in ons tuintje. En hij is dokter en kan het dus weten.

Dokter Jan Depuyt is gehuwd met Lut Deconinck. Zij is een beginnende vijftiger met lang kastanjebruin haar. Van beroep is ze verpleegster. Ze heeft fijne gelaatstreken en een open blik. Een paar beginnende rimpeltjes rond de ogen verraden dat ze vaak lacht. Haar kledij is comfortabel maar verzorgd.

Jan, haar echtgenoot, is 55 jaar en heeft een bijna onopvallende verschijning, maar wel met een rustige, zelfverzekerde uitstraling. Hij heeft een gemiddeld postuur, lichtjes gezet door jaren van zittend werk.

Het bijzondere aan hem zit in zijn specialisatie. Hij is als neuroloog verbonden aan het AZ Voorkempen in Malle. Hij heeft in zijn vakgebied een uitzonderlijke reputatie opgebouwd. Vaak wordt beroep gedaan op zijn expertise inzake exotische toxines en hun uitwerking op

het zenuwstelsel van de mens. Zijn lezingen over neurotoxines trekken volle zalen. Hij is zo een beetje de *Helmut Lotti* van de neurologie-scène. Hij is befaamd en gerespecteerd ook buiten onze grenzen.

Dat respect geeft Marc Van Loo hem niet. Jan heeft hem aangesproken over de slechte hygiënische omstandigheden in het sanitair blok. Beschimmelde lekkende douches, gebroken toiletputten met aangekoekte resten van uitwerpselen, kapotte kranen en gebarsten spiegels aan de wasbakjes, het zijn maar een paar voorbeelden van de gebreken die Jan in zijn formele klacht aan de beheerraad opgesomd heeft.

Toen Marc Van Loo hierover aangesproken werd door zijn werkgever, reageerde hij furieus en met een stevig dreigement: “Als u blijft stoken, dokter van mijn voeten, als u het nog eens aandurft om brieven te sturen aan “Brussel”, zoek dan maar een andere camping op.”

Jan voelt zich beledigd en ondermijnd in zijn expertise als medicus. Lut, een anders bijzonder aimabele en zachte dame, is woedend dat haar man wordt weggezet als een onnozele bemoeial. Ze kan Marc wel zien ontploffen voor haar eigen ogen, zonder dat ze hem – hoewel ze verpleegster is – de laatste zorgen zou toedienen.

Ach, ik ben maar aan het babbelen en babbelen, en vergeet mezelf voor te stellen. Ik ben Jozef Vandepoele. Iedereen spreekt mij aan met “Jef”, of “de Jef”. Dat andere, “Jozef”, klinkt een beetje te kerstkribbeachtig, vind ik. Vooral als je weet dat mijn vrouw Noëlla heet. Dat lijkt sterk op “Noël”, het Franse woord voor Kerstmis. Nog een os en een ezel erbij en we kunnen samen in een kerststalletje gaan zitten met de feestdagen. Maar zo katholiek zijn we nu ook weer niet.

Ik ben 68, een rasechte Kempenaar en best nog kwiek voor mijn leeftijd. Zowel fysiek als naar geest. Wat dat laatste betreft, voel ik me nog steeds een ruige rocker. Als je op de camping een T-shirt van een *Hard Rock Café* ziet rondlopen, dan is de kans groot dat ik daarin zit.

Mijn job was *Human Research Consultant*, een soort jobhunter. Ik werkte bij het jobselectiebureau *HartWerk* in Brasschaat. Onze klanten waren soms grote, maar vooral toch kleinere bedrijven die zelf geen

uitgebreide personeelsdienst hadden en de aanwervingen van hun personeel uitbesteedden aan ons selectiebureau. Het was mijn taak om de juiste kandidaat te selecteren voor een specifieke functie. Om dat goed te doen moet je een geboren observator zijn met mensenkennis, doorzicht in karakters en met een scherp oog voor details en vooral, voor menselijke leugens. Want ze probeerden me soms wat wijs te maken, die sollicitantjes!

“Wat was je vorige job? Floormanager? Wat deed je dan? Ah juist ja, de vloer aanvegen...” Ik ben die hang naar spuurwerk nooit helemaal kwijtgeraakt. Maar hier, bij wat er te gebeuren staat op de camping, zal ik amateurdetective worden tegen wil en dank.

Noëlla is mijn vrouw. We zijn 45 jaar gehuwd en we gaan dat zo houden. Van dat gehuwd zijn bedoel ik. Die 45 mag verder aantikken. Ze is een echte schat. Daarmee is eigenlijk alles gezegd. Voor het overige kan ik haar profiel alleen maar aanvullen met superlatieven. Zij is slank, elegant, verzorgd gekleed, heeft een warme uitstraling, is zorgzaam en heeft halflang blond haar. Dat mag ze van mij best wel nog wat langer mag laten groeien want hoe langer, hoe meer sexappeal ze heeft.

In Gooreind, waar we wonen, is mijn vrouw alom gekend als “Madam Noëlla”. Ze dwingt respect af. Een vrouw met ballen. Niet seksistisch bedoeld uiteraard. Je moet daarmee erg opletten in deze tijd. Ze is niet op haar mondje gevallen en regelt alle huishoudelijke problemen, tot het buitenzetten van de vuilbakken toe.

Geen huissloofje dus, ons Noëlla, maar een huis*manager*, dat omschrijft haar nog beter. Ze gaat in de clinch met de tuinman over het onderhoud van de siertuin; ze onderhandelt met gas- en elektriciteitsleveranciers; ze stuurt boze mails als Post NL weer eens een pakketje niet op tijd levert. Hun standaardexcuus “klant was niet thuis” pikt ze niet meer, wetende dat we telkens de hele dag om de beurt aan voordeur staan op te wachten op de levering van het bestelde artikel.

En koken kan ze als de beste. Voor haar is het pure ontspanning. Ze heeft zelfs een eigen website gebouwd, *creatief-koken.be*, waar al haar

receptjes op staan. Ze heeft bezoekers van over heel de planeet en een paar van daarbuiten. Zeg haar alsjeblief niet dat ze als huisvrouw wellicht tijd genoeg heeft om te koken én er een website over te onderhouden! Dan is de kans groot dat je eindigt naast de vuilniszakken die zij buitenzet – netjes ingetaped, voorzien van een etiket “grofvuil”. Of, zoals dokter Jan het formuleerde: “...dat elk normaal mens weleens de zelfcontrole over zijn of haar daden kan verliezen.”

Voor alle duidelijkheid: ik heb veel respect voor de mannen en vrouwen die hun gezin dagelijks moeten voeden, nadat ze eerst de boodschappen aangesleurd hebben, die de was en de kuis doen, die alle andere shit opruimen en de boel in orde houden. “*Chapeau*”, zeggen ze daarover in ’t Schoon Vlaams.

Het is donderdagvoormiddag, het regent even niet en Benny onze kleinzoon, die de herfstvakantie bij ons doorbrengt, wil absoluut buiten spelen. Heel begrijpelijk voor een *powerbank* op korte beentjes. Ik besluit om met hem naar het strand te fietsen. Zijn vriendje Jeroen gaat mee. Daar kunnen ze wat ravotten, goed ingeduffeld tegen de wind en de kou. Noëlla zal ondertussen het eten klaarmaken.

Vandaag eten we mosselen! Neen, niet zomaar een mosselpotje per persoon. Neen, Noëlla maakt er een feestje van: mosselen op drie verschillende wijzen: met spekjes en lookroomsaus, op mediterrane wijze met paprika en tomaat en eentje, mijn favoriet, met room, venkel en pastis. Dat hebben we in Bretagne geleerd, toen we daar op vakantie waren, vele jaren geleden.

Je denkt soms dat de Belgen en de Nederlanders de enigen zijn die weten hoe mosselen te bereiden. Vergeet het! De Fransen maken er met hun kleine bouchot mosseltjes een culinair festijn van. We hebben restaurants gezien waar deze hangmosseltjes op wel tien verschillende manieren aangeboden worden. Kortom, lekkere mosselen op ons menu voor vandaag, maar dat is voor later, eerst fietsen!

‘Vooruit Benny, we gaan er vandoor. Maar wel even stoppen aan de receptie. Ik moet het voorschot op onze jaarplaats nog afrekenen met de baas.’

Zoals gezegd, het is donderdagvoormiddag en dan is de receptie in principe geopend. Dat is nog zoiets. Als residenten hebben we er geen last van, maar je zal hier maar als gewone toerist aankomen op een zaterdagochtend. Dan vind je dit bordje: “De receptie is geopend elke dag van 9 tot 12 en van 13 tot 17 uur. Gesloten op zaterdag en zondag.” *Wablieft?* En wanneer mag je de meeste klanten verwachten die een zonnig weekendje kamperen aan zee gepland hebben? Juist, *in het weekend!* Maar dan zegt Marc, de manager, boeken toe, ’t is genoeg geweest voor deze week. Toegegeven, je kan altijd wel inchecken via de kantine. In het weekend is die geopend op zaterdag... *van 17 tot 23 uur*. Als en enkel *als* de stiefschoonzoon van Marc, die de kantine openhoudt er zin in heeft natuurlijk! Kom je zondagochtend, dan heb je helemaal dikke pech. Dat is dan wachten tot maandag... of een andere camping aan zee opzoeken.

Ik duw de deur van de receptie open en ja hoor, ik heb geluk. Liliane, de receptioniste zit alvast op haar werkpost.

‘Goeiemorgen Liliane. Is de baas thuis?’

Nog voor ze kan antwoorden horen we een luid rumoer en gerommel in het gesloten kantoortje van Marc. We kunnen niet verstaan wat er gezegd wordt, maar het gaat er heftig aan toe. Het is geen gesprek, het is om het luids roepen tegen mekaar. Het lijkt wel of ze het meubilair aan het verplaatsen zijn. Stoelen schuiven, gebonk op het bureau of tegen de kasten, het gaat er zeer geanimeerd aan toe.

‘Ja, zijn schoonbroer is bij hem en het zit er weer bovenhands op, vrees ik. Die twee kunnen niet samen door één deur.’ Liliane kijkt me hoofdschuddend aan en werpt diep zuchtend een blik over haar schouder richting kantoor.

‘Nog altijd geruzie over die erfeniskwestie?’ vraag ik.

‘Ik denk het wel. Het zijn natuurlijk mijn zaken niet, maar als je hier zit, vang je wel een en ander op. Dat het over geld gaat, daarmee vertel ik niets nieuws denk ik. Laatst zei Bruno nog dat hij zijn gelijk zou halen, wat er ook voor nodig is...’

Bruno Schellens is 45 jaar, schoonbroer van Marc Van Loo en gehuwd met zijn zuster Isabelle. Bruno is een dorpspoliticus. Bij de gemeenteraadsverkiezingen in Vosselaar werd hij verkozen op de winnende lijst “De Toekomst” en aangesteld als schepen van sociale zaken. Van karakter is hij zakelijk ingesteld, denkt hij redelijk rationeel en is hij meestal beheerst in zijn gedrag. Soms kan hij koppig zijn en zelfs een beetje rancuneus.

Als privépersoon komt hij stijf en koel over, maar in gezelschap, vooral in het openbaar, is hij joviaal, vrijgevig en immer glimlachend. Kortom, een echte “politieker”. Bovendien is hij in alle omstandigheden uit op controle van de situatie en hij kan in dat geval – bijna altijd dus – licht autoritair overkomen. Dat zijn voldoende eigenschappen om in een conflict met Marc van Loo met gelijke wapens te strijden.

De juiste de oorzaak van hun dispuut hebben we niet van hem zelf vernomen maar van Isabelle, zijn vrouw. Ze was vorige zomer op een zonnige namiddag bij ons op de koffie aan onze stacaravan. Bruno was er niet, die had een vergadering in Vosselaar en zou pas later op de avond naar de camping komen.

Isabelle zag er afgemat en depressief uit. Ze is altijd wel een onderdanig, stil en gesloten persoontje geweest. Ze is kinderloos gebleven, huisvrouw van beroep – *weer één* – en ze ziet er ouder uit dan haar 39 jaar. Het kan natuurlijk ook aan haar kleding liggen, die meestal het label “*vintage*” lijkt te dragen. Wij hebben zo het gevoel dat ze zich voortdurend wegcijfert en zich onopvallend gedraagt om de glans en glamour van haar echtgenoot, de rijzende ster van de Vosselaarse dorpspolitiek, niet te overschaduwen.

Maar tijdens dat koffiekransje was het nog anders. Ze zei bijna niets, wrong voortdurend haar handen in haar schoot en haar blik bleef op de grond gericht. Noëlla en ik hadden het gevoel dat ze met iets in haar maag zat dat moeilijk verteerbaar was.